

# proloog

Het waren de beste tijden, het waren de naakste tijden...

## ***December***

Met de kerstdagen was ik altijd bij mijn familie. Voor mij draait Kerstmis om familie: naaste familie, verre verwanten en ooit mijn eigen gezin. Mijn familie en vrienden komen bij elkaar, bomen worden versierd, cadeaus worden ingepakt, eierpunch wordt gemaakt en dankbaar geconsumeerd. Net een Norman Rockwell-schilderij, maar dan met een dronken oom erbij. Ik zou het voor geen goud anders willen.

Behalve dit jaar. Deze Kerstmis was totaal anders. Dit was Rockwell met een tikje Muurbeuker.

Als freelancefotograaf had Simon echt een coole baan. Hij reisde de hele wereld rond in opdracht van *National Geographic* en Discovery Channel, of wie er dan ook maar behoefte had aan een fotograaf die bereid was naar de verste uithoeken van de aarde te gaan. Deze Kerstmis was hij bezig met een reportage over Europese steden in kerstsfeer en hij zou bijna de hele maand december wegblijven.

Sinds we officieel bij elkaar hoorden, hadden we ons gesetteld in ons eigen normaal. Hij bleef reizen voor zijn werk en boekte tickets naar allerlei landen: Peru, Chili, Engeland en zelfs een lang weekend in Los Angeles voor een artikel over de Playboy Mansion... Afzien hoor.

Maar wanneer mijn globetrottende Muurbeuker thuis is, is hij *thuis*. Thuis bij mij, in mijn appartement of in het zijne. Thuis bij mij voor de etentjes met Jillian en Benjamin, of pokeren met de andere twee stellen die onze beste vrienden zijn. Thuis bij mij, in mijn bed of het zijne, mijn keuken of de zijne, *op mijn aanrecht of het zijne* – thuis.

Maar blijkbaar was Simon met Kerstmis *altijd* weg. Hij had een

klus gehad in Rome, waar hij foto's moest maken van de mis op het St. Pietersplein. De Vanuatu-eilanden in Oceanië, de eerste tijdzone waar het kerst is. Eén jaar was hij zelfs op de Noordpool, waar hij om middernacht een sneeuwengel maakte.

Vreemd, vind je? Nee, eigenlijk niet. Zijn ouders zijn omgekomen bij een auto-ongeluk toen hij in het laatste jaar van de middelbare school zat. Achttien jaar oud en zijn hele wereld stond op zijn kop. Omdat hij geen andere familie had, is hij een paar maanden later vertrokken uit Philadelphia om te gaan studeren aan Stanford in Californië en nooit meer teruggegaan.

Kerstmis was dus best een moeilijke tijd voor hem. Ik begon een beetje te begrijpen hoe mijn Muurbeuker in elkaar zat, als je verder keek dan de man, de mythe, de legende. Feestdagen waren over het algemeen lastig. En daarom zou Kerstmis bij *mijn* ouders een Heel Gewichtige Zaak zijn. Hij had ze zelfs nog niet eens ontmoet en een kerstfeest bij de familie Reynolds was misschien niet het aangewezen moment om die grote *wij*-stap te zetten.

Het verbaasde me dan ook niet toen hij plannen begon te maken om de hele maand op reis te gaan. *Hij* was degene die verbaasd reageerde, toen ik mezelf brutaal uitnodigde om mee te gaan.

'Vanuit Praag ga ik naar Wenen en daarna naar Salzburg, waar ik waarschijnlijk met de kerstdagen ben. Ze hebben daar een festival waar ze...'

'Ik kom.'

'Nog steeds? Verdomme, wat ben ik goed. We zijn een uur geleden opgehouden...' Hij legde een van zijn mooie handen op de plek tussen mijn benen. Het was eind november, laat op de avond, en we lagen in bed. Tussen zijn reisjes door was hij een paar dagen thuis en we neukten aan één stuk door.

'Nee joh, ik bedoel dat ik met je meekom naar Europa. Ik zou het fijn vinden om onze eerst kerst samen ook echt *samen* door te brengen. Leuk toch!'

‘En je ouders dan? Zouden die niet teleurgesteld zijn?’

‘Tuurlijk, maar daar komen ze wel overheen. Ligt er ook sneeuw?’

‘Sneeuw? Ja, natuurlijk ligt er sneeuw! Weet je dit wel zeker? De laatste paar jaar ben ik vrijwel altijd alleen geweest met kerst. Maakt toch niet uit. Ik vind het niet erg om alleen te zijn,’ zei hij. Hij keek me echter niet aan.

Ik glimlachte en hief zijn kin op. ‘Ik vind het wel erg, oké? Bovendien heb ik de week tussen kerst en Nieuwjaar vrij, dus ik ga mee. Afsproken.’

‘Wat ben je bazig, juffrouw Reynolds,’ merkte hij op terwijl hij zijn hand doelbewust vanaf mijn heup omlaag schoof.

‘Jazeker, meneer Parker. Ga door met wat je daar aan het doen bent... mmm...’

En zo kwam ik in een kerstspreekje terecht. Ik vloog naar Salzburg in Oostenrijk, waar we logeerden in een fantastisch hotelletje midden in het oude stadscentrum. Het sneeuwde, in de bomen brandden duizenden witte lampjes en Simon zag er belachelijk schattig uit in zijn muts met pompon. In een supertoeristische bui had hij een arrenslee geregeld, getrokken door een paard met belletjes. Op kerstavond, onder een warme deken en helemaal in Simon gewikkeld, keek ik uit over de stad en het maanlicht op de rivier.

‘Ik ben zo blij dat je hier bent,’ fluisterde hij, waarna hij zachtjes in mijn oor beet.

‘Dat wist ik toch.’ Ik grinnikte toen hij een hand onder mijn trui schoof.

‘Hou van je,’ murmelde hij, zijn stem honingzoet.

‘Hou meer van je,’ antwoordde ik, mijn ogen glinsterend van de tranen.

Nieuwe traditie? Wie weet...



## **14 februari**

App van Simon aan Caroline:

Kom net aanrijden, ben je klaar?

Bijna. Moet me nog aankleden.

Kom even binnen.

Ik loop de trap op. We komen te laat.

Nee hoor. Rustig aan.

Dat zeg je anders nooit.

Hou op man, kom gewoon binnen!

Ik drukte op verzenden en leunde achterover tegen het aanrecht. Toen ik zijn sleutel in het slot hoorde, onderdrukte ik een grijns. Over twintig minuten hadden we met onze vriendengroep afgesproken voor een romantisch diner. Met al dat verkeer zouden we van geluk mogen spreken als we er over veertig minuten waren. Maar als ik nog meer geluk zou hebben, zouden we helemaal niet gaan.

‘Babe! Waar ben je? We moeten weg!’ riep hij. Ik hoorde zijn tas neerploffen bij de voordeur.

Toen hij de gang doorliep, zuchtte ik dramatisch en riep terug: ‘Ik ga toch liever niet uit vanavond. Ik voel me niet zo lekker.’ Hij bleef stokstijf staan en ik zou mijn au-bain-mariestel van Le Creuset eronder verwed hebben dat hij zijn handen door zijn haar haalde en een zucht wegslikte.

Ik had wekenlang gezeurd dat hij me op Valentijnsdag mee uit moest nemen en ik stond erop dat we ergens gingen eten met onze vrienden. Hij zou echter maar een week thuis zijn en ik wist dat hij niets liever wilde dan lekker chillen op de bank en met zijn vriendin naar bed gaan.

*Vriendin.*

Ik krijg nog steeds kippenvel als ik daarbij stilsta. Ik ben Simons vriendin. Ooit was hij de Haremmeester en nu ben ik zijn *vriendin*.

Sinds half januari had ik er al op gehint dat hij met Valentijnsdag thuis moest zijn en vervolgens had ik urenlang met Sophia en Mimi aan de telefoon gehangen om het perfecte romantische avondje uit te plannen. Mijn besluit om toch liever thuis te blijven moest hem dan ook nu wel aan het twijfelen zetten waarom hij eigenlijk een vriendin had.

‘Weet je het zeker? Ik dacht dat je zo graag...’

Toen hij de hoek om kwam naar de keuken bleef hij staan. Neergevlid op het aanrecht, gekleed in een schortje, een grijns en vijftien centimeter hoge hakken, zat *moi*. Met een appeltaart op mijn schoot.

‘Er is wel iets wat ik graag wil,’ begon ik. ‘Maar niet naar een druk restaurant. Daar kan ik toch niet aankomen met alleen maar dit aan?’ Ik sprong van het aanrecht af en draaide me om. Oh ja, ik droeg alléén het schortje. En de schoenen, vergeet de schoenen niet.

‘Caroline. Wauw,’ wist hij uit te brengen.

Mijn grijns werd breder. ‘Ik heb wat lekkers.’

‘Nou en of.’

‘Gekkie, ik heb iets voor je *gebakken*. Warme appeltaart, helemaal voor jou. Kom maar proeven.’ Ik brak een stukje van de korst af en haalde het door de kaneelsuikerblubber die langs de zijkanten omlaag liep. Wat zou hij eerst willen, de taart of mij?

Het bleek dat hij allebei wilde.

## ***April***

‘Hoor es, ik dacht dat het nu beter ging tussen ons. We kijken samen naar honkbal, ik geef je af en toe stiekem pindakaas, maar toch flik je me dit? Waarom? *Waarom* doe je dat toch steeds? En waarom tolereer ik dit eigenlijk steeds?’

Toen ik bijna boven was, ving ik dit gesprek dat vanuit mijn appar-

tement kwam op. Simon was alleen thuis; misschien zat hij te bellen. Eenmaal binnen keek ik om het hoekje van de deur en zag hem aan tafel zitten tegenover mijn kat Clive. Tussen hen in lag zijn Stanford-sweatshirt. Toen we net een relatie hadden, was het een paar keer voorkomen dat Clive 'zijn territorium afgebakend had' op dit sweatshirt, maar inmiddels was het alweer een poosje geleden dat hij het nodig had gevonden om Simon duidelijk te maken wie er eigenlijk de baas was in huis. Allebei dachten we dat Clive er nu wel overheen was. Maar blijkbaar dus niet...

Inwendig moest ik lachen. Simon zat Clive doodserieus aan te kijken, terwijl Clive hem totaal niet serieus leek te nemen en naar zijn staart zat te meppen alsof die niet aan zijn lijf vastzat. Stilletjes liep ik achteruit de gang door en rammelde toen heel demonstratief aan de deurknop om hen te laten weten dat ik thuis was.

Toen ik weer de eetkamer in liep, zat Simon nonchalant de krant te lezen. Hij zei niets over het gesprek dat hij zojuist met mijn kat had gevoerd.

Ik liet hem in zijn waarde en deed alsof ik van niets wist toen ik het sweatshirt een paar uur later in de vuilnisbak zag liggen.

## ***Mei***

Een geluid vulde de slaapkamer, doorkliefde de nacht en beukte tegen mijn trommelvliezen. Een keihard gezaag, een lawaai uit onbekende bron rukte me los uit mijn dromen over Clooney. Ik lag te baden in het zweet, met een heel warm lichaam ruggelings om me heen geslagen. Uit zijn mond kwamen afschuwelijke geluiden die rechtstreeks naar mijn hersenen gingen. Ik worstelde om een koel plekje te vinden op mijn kussen, terwijl zijn warmte in golven naar me toe deinde en het gesnurk (oh lieve god, het gesnurk) mijn ingewanden door elkaar rammelde.

Clive had ook maar een veilig plekje opgezocht, hoog boven op de kast.

Met een heel rare beweging zoals eigenlijk alleen tieners die maken,

trok ik mijn benen naar achteren en schopte tegen de zweterige, snurkende massa die mijn bed in beslag nam en mij uit mijn slaap hield.

‘Au!’ Hij schrok wakker en drukte onwillekeurig nog meer van zijn hete huid tegen me aan. Ik wurmde me uit het bed zodat ik naast hem stond, zwaaiend met mijn kussen waar geen greintje koelte meer in zat.

‘Lieverd, wat is er? Heb je me geschopt? Hij krulde zich op als een rolmops.

‘Hou alsjeblieft op!’ gilde ik.

‘Ophouden? Waarmee? Kom, ga weer lekker liggen,’ mompelde hij, alweer in slaap soezend, waar hij waarschijnlijk droomde dat hij een houthakker was.

‘Heb het lef niet dat je weer gaat slapen! Hou! Op! Met! Dat! Gesnurk!’ gilde ik, nu helemaal door het dolle. Mijn slaap was me heilig en als ik niet kon slapen, stond ik niet voor mezelf in.

‘Snurken? Kom op, zo erg kan het niet zijn, verdomme, wat doe je!’

Ik had zijn kussen weggegrist, zodat zijn hoofd op de matras viel.

‘Als ik niet kan slapen, gaat er *niemand* slapen! Je maakt *herrie* en je bent *heet!*’ krijste ik.

‘Nou, dat ik heet was, wist je toch?’

‘Aaarrgghh!’

‘Wacht eens, moet je soms ongesteld worden?’ vroeg hij. Vrijwel meteen betrok zijn gezicht, toen hij zich realiseerde dat hij dit beter niet had kunnen zeggen.

De rest van die nacht bracht Simon door aan de overkant van de hal, in zijn eigen appartement. Ik had mijn slaap nodig.

## **Juli**

‘Godverdomme Caroline, dat was geweldig.’

‘Ja, dat was het,’ kirde ik, terwijl ik mijn benen om hem heen klemde, hem dichterbij me toe trok en hem nog steeds in me voelde. Onze ademhalingen gingen gelijk op en ik voelde hem in me ontspannen ter-

wijl ik met mijn vingertoppen over zijn hoofdheid ging en motiefjes trok over zijn rug. Na een paar minuten richtte hij zich op één elleboog op. Ik streek zijn haar uit zijn gezicht.

‘Jij bent niet klaargekomen, hè?’

‘Nee liefie, maar toch was het fantastisch.’

‘Ik ga het goedmaken,’ drong hij aan. Hij schoof zijn hand tussen ons in en was verbaasd toen ik hem tegenhield. ‘Huh?’

‘Dat hoeft niet altijd. Het kan ook zo geweldig zijn, weet je. Soms ben ik helemaal tevreden als ik hier ben, dicht bij jou,’ zei ik, terwijl ik zijn hoofd naar me toe trok voor een kus, langzaam en lief. ‘Ik hou zoveel van je,’ fluisterde ik in zijn oor. Toen hij me toelachte, zwol mijn hart.

Na de Grote Orgasmepauze, zoals het in mijn hoofd officieel in het hele land bekendstond, was ze er toen altijd voor me? Natuurlijk niet, niet elke keer. Maar meestal was ze er wel en meestal kwam ze met meerdere O’s, en soms nam ze G mee. Dat waren de nachten dat ik verdomme bijna buiten westen raakte.

Maar hoewel ik genoot van de aanrechtseks, en de doucheseks, en de keukenvloerseks, en de trapseks (nou ja, één nachtje trapseks) bleef de rustige seks mijn favoriet. Met Simon op me, zodat ik zijn volle gewicht en zijn heerlijke liefde op me voelde drukken, in me, overal om me heen. En als de O dan soms wegbleef, dan gaf dat niet.

Ik wist dat ze altijd weer terug zou komen.

Simon schuifelde terug naar het bed met een flesje water. Clive volgde dicht achter hem aan. Clive was wel zo verstandig dat hij wegbleef als we bezig waren; hij had één keer de aanval ingezet en werd bijna gelanceerd. Nu zocht hij dus dekking, ver weg van de actie. Dat Simon water ging halen was het signaal dat hij terug kon komen om te knuffelen.

Toen Simon me het flesje gaf, zette ik het nieuws aan om te kijken wat het morgen voor weer zou worden en of ik een paraplu mee moest nemen. Elk aan onze eigen kant, met Clive tussen ons in, keken we naar



het weerbericht. Onze handen lagen verstrengeld op het kussen tussen ons in.

Best wel fucking fantastisch.



## ***Augustus***

‘Toe maar, ik weet dat je het dolgraag wilt zeggen.’

‘Volgens mij is dat niet nodig, Caroline. Jouw gekreun zegt genoeg.’

‘Nee, nee, ik weet dat je het wilt zeggen. Toe maar.’

‘Oké. Dat had ik je toch gezegd.’

‘Voel je je nu beter?’

‘Ja.’

‘Mooi. Hou dan nu je kop en laat me rustig eten.’

Simon lachte terwijl ik slurpte van mijn pho, een heerlijke Vietnamese noedelsoep. Jarenlang ging ik ervan uit dat ik niet van Vietnamese eten hield. Waarschijnlijk kwam dat omdat ik het nooit in Vietnam had gegeten.

Ook dat was weer zo'n meevallertje van mijn relatie met Simon. Hij had me gevraagd om mee te gaan naar Zuidoost-Azië: Laos, Cambodja en tot slot Vietnam. Ik kon niet de hele reis mee, maar ben naar Hanoi gevlogen en bracht daar een week met hem door, terwijl hij foto's maakte voor *National Geographic*. We zagen steden en dorpjes, zandstranden en stille bergtoppen. Elke dag aten we fantastische dingen en elke nacht genoten we van elkaar.

In een fantastische stemming dreven we nu in de baai van Ha Long. We aten een heerlijke maaltijd die bereid was op de woonboot waarop we verbleven. Ik staarde naar de eilandjes, die het wateroppervlak doorbraken als de ruggen van draken die uit de diepte omhoogschoten. De zon ging al onder en om wat verkoeling te zoeken in de bloedhitte

was Simon vanaf de achtersteven van de boot in het water gedoken. Het water druppelde van zijn huid, zijn cargoshort plakte aan zijn benen en zijn naakte bovenlichaam zag er nog verrukkelijker uit dan de pho, dus het leven was goed.

Ik was inmiddels al vaker met hem mee geweest, even een weekendje weg of een week naar een exotisch oord, maar deze reis overtrof al mijn verwachtingen. Vietnam was magisch, betoverend en prachtig. Ik wilde beslist nog eens terug. Ik wilde dat *hij* me weer *meenam* hierheen.

Ik bleef van mijn noedels slurpen terwijl hij een Tiger-biertje opentrok. We grijnsden naar elkaar. In de maanden die we samen waren, hadden we een soort steno ontwikkeld die woorden overbodig maakte. Toen ik me omdraaide om naar de zonsondergang te kijken, trok hij me op zijn schoot. We waren warm en plakkerig, zoutig van het water en ons zweet. Ik liep al bijna twee dagen in mijn groene bikinitopje en mijn sarong. Zijn handen omspanden mijn heupen en hij schoof zijn duimen iets onder de stof.

‘Mooi, hè?’ vroeg hij.

‘Zo mooi.’ Ik keek toe hoe de zon in de baai zakte en draaide me toen weer naar hem toe om hem te zoenen. Ik voelde de vlinders, die nooit weggeweest waren. Ik hoop dat ze voor eeuwig blijven.

## **September**

‘Hey.’

‘Hey daar.’

‘Ben je wakker?’

‘Niet echt. Wacht eens, wat doe jij hier?’

‘Ik heb een vlucht eerder genomen. Ik miste je.’

‘Mmm, ik heb jou ook gemist.’

‘O, Caroline. Wat heb je aan... heb je wel iets aan?’

‘Veel te warm voor kleren.’

‘Dat is alleen maar goed,’ fluisterde hij.